

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10337/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца MD&AD Consulting ДОО Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Бобан Трајковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1555/24 од 28.03.2025. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1555/24 од 28.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1555/24 од 28.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2311/23 од 26.09.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу по основу посебне паркинг карте број ... исплати 1.000,00 динара са законском затезном каматом од 11.03.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу по основу посебне паркинг карте број ... исплати износ преко досуђеног ставом првим изреке, односно износ од још 180,000 динара са законском затезном каматом од 11.03.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 30.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1555/24 од 28.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20 и 10/23 – други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија (став 2.)

Врховни суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. ЗПП оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Правноснажном пресудом одлучено је о исплати дуга на име неплаћене паркинг услуге тако што је тужбени захтев делимично усвојен. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужени није доказао постојање различитих одлука и супротно пресуђење у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Делом ревизијских навода туженог се оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољен разлог за изјављивање посебне ревизије. Из изнетих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 29.09.2023. године. Вредност предмета спора је 1.180,00 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отпракка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**